

νάναφέρουμε πώς ύστερος από τόν καιρό, Ικανός δέν εΐταν ο Γιάννης νάρχιστη τις κουβέντες εΐτε με καρ-
θαύρηδες εΐτε με διαβόλους, γιά τόν απλό τόν λόγο πού
είχε ξεμάθει κάθε ανθρώπινη λαλιά. Ο Άλέξαντρος ο
Σελκιρκής, πού είναι άληθινό πρόσωπο κι όχι τεχνόπλα-
στο, σε τσεσάρω χρονώ διάστημα εΐγινε βουβός, κι ώς
τόσο εΐχε τήν ίδια συντροφιά πού εΐχε κι ο Γιάννης μας,
δηλαδή σκυλιά και κατσίκες. Λοιπόν άκόμη περισσό-
τερο άποξέχασε τή γλώσσα του ο Γιάννης, πού και
στά ζώα του μιλούσε μόλις πού και πού με κάτι άσυλ-
λαβήματα ξεφωνητά, με κάτι παράξενα βραχνογρουλ-
λίσματα. Μά λεζούλα δέν ξεστόμιζε. Όσο γιά τόν βρα-
στη λογαριασμό και μερولوجι, θάρω πως στήν άρχή
προσπάθησε κατόπι μήτε τού περνούσε. Σάν τόν Σελ-
κίρκη, πού δέν κάνει πουθενά λόγο γιά καλαντάριζα,
εμαθε κι ο Γιάννης πόσα χρονία εμεινε στό Νησί του,
μονάχα όταν έβρισκε άργότερα τόν πέρσινε άπί
κείδα.

Όπως όμως είναι ώρα, με λίγα λόγια νά δείξουμε
σάν τί έμοιαζε και σε τί κατάσταση βρισκόταν ο Γιάν-
νης, στήν είκοστή τρίτη χρονία του τής Μασσατιέρας,
δηλαδή στή στιγμή πού εμακατε. Τό ξέρουμε πώς και
προτού φτάση άκόμα, τή πύδια του εΐχανε σκλη-
ράνει κάμποσο, τώρα πολύ περισσότερο με τόν βραχο-
πορπάτημα, τή γαστροποδία, τόν βουνοσκάλωμα,
κι οι πατούνες γινήκανε πέτρα σωστή. Μά τόν κορμ
του όλο, μπορεί νά πής εΐτανε πέτρα. Μήτε λιπύρ
μήτε κακκαϊριά μήτε βροχή δέν τόν πείραζε. Φαίνε-
ται μάλιστα πώς και τόν κρανίο του χόντρανε, καθώς
λένε κι άκολουθεί άφτό στά μεσημερινά τή Νησιά μας,
γιατί ο ήλιος ψήνει και δυναμώνει τόν κόκαλο. Τό
είχε δυνατό κι άπό παιδί, μά με τήν κάψα τής Μα-
σατιέρας, βγήκε κάτι δυνατώτερο. Τά μαλλιά του μο-
νάχα τόν προσυλαγον κι άπό τις πιό φλογερές άχτι-
δες εΐτανε πήγερτα στάπανωκέφαλο και κρέμουνταν
πίσω ίσια με τή μέση. Κάποτε τή μαζώνε και τάδενε
σάν ήθελε νά τρέξη γλήγορα, κάποτε πάλε τάφινε και
τή νύχτα, τόν χειμώνα, τόν ζέσταιναν τή βράχη. Τά
γένεια του άπό μπρός, τόν ίδιο, σάν μάθρο μεταξωτό πο-
κάμισο, τόν σκεπάζαν τή στήθια. Τέκοφτε καμιά
φορά, καθώς και τή μαλλιά του, τόν καλοκαιρί, με
κάτι καλάμια πού τάνόμιζε στους βράχους. Μά δέν
τού έμελε και πολύ, γιατί φορεσιά καμιά δέν φορούσε
ρούχο του εΐτανε, νά πούμε, ή τριχωσιά του, όχι μόνο
στό πρόσωπο παρά σε όλο του τόν κορμί, στά βραχιό-
νια, στά χέρια, στό στήθος, στήν κοιλιά, στις γάμπες
και στά σκέλια. Στήν άρχή, όταν εΐτανε στή Σάντα
Κλάρα, ντύνουνταν άκόμη λίγο λίγο, δίχως νά τόν νοιώ-
ση, χάλασε κι έπεσε μοναχή της ή φορεσιά, στή Μα-
σατιέρα, δοκίμασε φύλλα, μαζώζε φτέρες, τις έβραψε με
περιπλοκάδες. Δέν έκανε. Δοκίμασε τότες και δέρμα
κατσίκας. Δέν έκανε μήτε άφτό. Δέν ταιρίαζε ή φορε-
σιά ούτε γιά τόν σκυλιά, ούτε γιά τόν ζώα τή ίδια.
Έπειτα, σταναχωριούντανε κιόλας. Λοιπόν πέταξε τόν
ρούχο μια και καλή, άφου δέν τού εΐτανε και χρήσιμα
διόλου.

Άλλαδής, όχι πού δέν τού εΐτανε χρήσιμα τή ρού-
χα, μά βολετάν δέν τού εΐτανε. Όσο γιά τούτο πλθ-
θιαναν οι τρίχες του παντού μεριά, κι έτσι έβγαλε
ρούχα φυσικά μοναχός του. Λένε πως ή ανάγκη φέρνει
στόν άνθρωπο και τόν χρειάζόμενο τόν γαντα γιά νά κάμη
ό τι θέλει. Διηγούνται μάλιστα οι φυσιολόγοι πως κάτι
ζώα, οι καμηλοπαρδάλεις, λόγω χάρη, κάνανε μακρή
λαιμό, γιά νάρπαζουνε πού έφοκα τή τροφή πού τις
φαίνονταν καλύτερη άπό τις άλλες, μά πού βρισκό-
τανε σε δέντρα κάμποσο άψηλά. Ο Γιάννης καθώς
και πολλοί νησιώτες και πολλοί Ρωμιοί, άπό γεννήσιο
του εΐτανε νά γίνη πολύτριχος. Λοιπόν μπορεί στή
Μασσατιέρα, με τόν κλίμα, νά τριχωθήκε περισσότερο,
άπό τήν ανάγκη.

(Άκολουθεί)

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Γιά τήν Ελλάδα αρ. 10.—Γιά τόν Έξω-
τερικό όφ χρ. 10

10 λεπτά τόν κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στά κίβκια τής Πλατείας
Συντάγματος, Όμνοίας, Υπουργείου Ο
κονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Ο-
φθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειού Σιδηρο-
δρομού (Ομόνοια)στό καπνοπωλείο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στό
βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κι είναι γιά ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΦΑΓΕ

κι ήπνε ο Κόντε-Τραβιάτας στό Τατόι. Και
κοιμήθηκε μάλιστα και μια δυό νυχτιές εκεί.
Και κουβέντισε και με τόν Βασιλιά, λένε,
γιά χίλια δυό πράγματα, γιά στόλους, γιά
στριτούς, γιά Μακεδονίες, γιά καλή διοίκη-
ση και γιά ό,τι μπορούν νά φανταστούν Άθη-
ναίοι ρεπορτέρηδες, πού άμα βλέπουν δυό
άνθρώπους τρανούς ή μικρούς, νά περπατούν
και νά συγκουβεντιάζουνε ή κι άμα δέν
τούς βλέπουν, μά τόν φανταζονται
πως συγκουβεντιάζουνε, κάθονται και πλά-
θουν με τήν φαντασία τους κουβέντες και
θήματα.

Θέλουμε νά πούμε πως πιθανόν ή Α. Μ.
κι ο Πρωθυπουργός του νά μη θυμηθήκανε
καθόλου τόν Έθνος στό Τατόι και νά ανταμω-
θήκανε ίσια ίσια γιά νά τόν ξεχάσουν και νά
τό ρίξουν λίγο δξω, σάν άνθρωποι πούναι οι
αυτοί. Τέτοιον δικαίωμα εΐχαν βέβαια. Και κα-
νένας δέν μπορεί νά τούς κατηγορήση άν δέν
μίλησαν καθόλου γιά εθνικά πράγματα παρά
μονάχα γιά ανθρώπινα κάτω άπό τή ίσκιέρα
πλατάνια και τή μυρωδάτα πεύκα τού Τατο-
γιού. Μά άφου σώνει και καλά άλλη κουβέντα
δέν μπορούσε νά γίνη στό Τατόι παρά εθνική,
τέτοια έπρεπε νάναι ή κουβέντα γιά νάχη δέν
τήν εθνική σοβαρότητα.

— Η Α. Μ. ποιά ιδέα έχει γιά τού στρα-
τού τήν αναδιοργάνωση ;

— Στάσου, Κόντε μου ! Πριν φτειάσουμε
στρατό, πρέπει νά φτειάξουμε Κράτος, άφου
Κράτος σήμερα δέν έχουμε. Γιατί, Κόντε μου,
δέν μπορείς νά πής πως δέν είναι μασκαρένιο
Κράτος αυτό έδώ, τόν δικό μας, όταν ή Κυβέρ-
νησή του τσαλαπατάει τόν Νόμο και δέν δη-
μοσιεύει τόν διάταγμα πού νά τελειώνουν οι
εργασίες τής Βουλής, γιά νά σώση έναν έγ-
κληματία, σάν τόν Στάν, άπό τή χέρια τής
Δικαιοσύνης.

— Δέν γνωρίζετε, Μεγαλειότατε, πού ή
ανάγκη τού κόμματος...

— Γειά σου, Κόντε μου, πού συμφωνάς
μαζί μου ! Σάν μου φέρνεις πρώτα πρώτα
τήν ανάγκη τού κόμματος, πως θέλεις νά
σκεφτούμε γιά στρατό και γιά τις άλλες ανάγ-

κες τού Κράτους ; Άσ' τα νά κουρεύονται
λοιπόν κι άς μιλήσουμε γιά τόν κόμμα. Με πό-
σους λές νά βρίσκεσαι τόν χυνόπωρο με τήν
καινούρια σύνοδο τής Βουλής ;

Αυτές οι κουβέντες, μάλιστα, μπορούσαν
νά γίνουν στό Τατόι, μά δέν έγιναν. Και σάν
δέν έγιναν νά σάς πούμε τήν άλήθεια, κάθε
άλλη κουβέντα — εθνική πάντοτε — ήταν πρ-
ριτή. Άς πούμε πως κι αυτή τή φορά ο Βα-
σιλιάς διασκεδάζει και θέλει νάχη πάντα κον-
τά του σάν διασκεδάση, και τόν Ριγκολέττο
του. Άν ο Ριγκολέττος αυτός τύχη νάναι Πρω-
θυπουργός, τόσο τόν καλύτερο. Η Βασιλική
διασκεδάση έχει περισσότερο γούστο.

ΔΕ ΓΙΝΕΤΑΙ

Υποστράτηγος ο κ. Σαπουνηζάκης. Τόν έφαγε ο κ.
Καρώνης πού τόν πολέμησε τόσο άγρια άπό τή ταμ-
πούρια τής Έσπερινής.

Αυτό θά πη δημοσιογραφική επιτυχία μια φορά !
Νά φας έναν Υποστράτηγο. Κι ο Καρώνης τόν κατά-
φερε. Τόν έφαγε τόν κ. Σαπουνηζάκη. Καλή του χω-
νήνη τώρα.

Ο άρειμάνιος αυτός πατριώτης, ο κ. Καρώνης,
δέν χωρατεύει. Δυό μήνες τώρα άγωνίζεται, όχι μέσ'
άπό τόν μέγαρο τού άείμνηστου Δραμοκαλίτη, νάπο-
δείξη πως ο κ. Σαπουνηζάκης πρόδωσε τόν Έθνος
στά 97 κ' έφερε τόν όχτρο στή Λαμία. Και τάνοδείξε.
Κ' έκανε τόν κ. Σαπουνηζάκη νά περπατιέται τώρα
σάν κατάρθωσε, κατά Καρώνη, αυτός και μόνος, ένας
Συνταγματάρχης επί τέλους, νά διευθύνη τήν τύχη
ένός Κράτους πούχε Βασιλέα, πούχε Διάδοχο γιά άρ-
χηγή τού στρατού, πούχε Υπουργό Στρατιωτικών,
πούχε στρατηγούς και ναυάρχους, πούχε χιλιάδες Κα-
ρώνηδες νά τόν υπερασπιστούν.

Μπράβο στόν κ. Σαπουνηζάκη σάν τόν κατάφερε.
Και μπράβο σ' εκείνους πού ζητούσαν έναν τρελλό νά
βγάλη τή φειδι άπό τήν τρύπα—νά ξεδουλεύουν δηλ.
τά προσωπικά τους— και βρήκαν τόν κ. Καρώνη !

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ

νά υποστηρίζουμε πως ο κ. Μερκούρης έπεσ' όξω στό
ζήτημα τού τύπου. Άντι νά γελάση μ' όσα τούφωλ-
λαν οι πατριώτες εφημερίδες κι οι άπορριφθέν-
τες παιδιάτροι, άνοιξε πόλεμο μαζί τους κι έκανε τόν
κόσμο νά πιστέψη—άφου τόν πήρε τόν ζήτημα τόσο σο-
βαρά—πως σ' άλήθεια αυτός έφερε τόν τύπο στήν
Άθήνα και τόν φιλοξενεί ευγενικώτατα, στό Άδρια-
νείο.

Άντι νά άνοιξη πόλεμο ο κ. Μερκούρης, μπορούσε
αξιόλογα νά βγη και νά μας πη γιατί ο κ. Παπαβα-
σιλείου κόβεται νάποδείξη πως υπάρχει τύπος και
γιατί τόν «Σκρίπ» κ' ή Α' Ακρόπολη τού ριχτήκανε με
τόση λύσσα. Οι λόγοι είναι τόσο σπουδαίοι, πού αυ-
τοί και μόνι θάπειθαν τόν κόσμο και θά τόν έκαναν
και νερό άβροστο νά πίνη και φρούττα κι άγγου-
ροσαλάτα νά τρώη χωρίς νά τρέμη μήπως πάθη
τύπο άπ' αυτά.

Τά είπαμε όμως και στό περασμένο φύλλο, πως ο
κ. Μερκούρης έπεσ' όξω σ' αυτό τόν ζήτημα. Καθώς
έπεσ' όξω πού έστειλε τούς τρεις δημοτικούς γιατρούς
του, γιά νά πιστοποιήσουν πως δέν υπάρχει κανένας
κροσσός τυφικός (ένώ ο τύπος χειμώνα κα-
λοκαιρι ποτέ δέν έλειψε άπό τήν Άθήνα) και νάναγ-
κίσουν τόν κ. Παπαβασιλείου νά διατάξη τούς άρρώ-
στους του, όχι νά σηκώσουν τόν κρεβάτι τους και νά
περιπατήσουν, παρά νά πάρουν τήν πένη στα χέρια
τους νά πιστοποιήσουν πως κι ντύνε ύουνε νά-
ποθάγουν άπό τύπο.

Βλέπετε λοιπόν πως τόν κατά τού Δημάρχου πό-

λεμον τὸν ἔκανε ὁ κ. Παπαβασιλείου μ' ὄλους τοὺς κα-
νόνες τῆς θεατρικῆς τέχνης, ἀφοῦ δὲν λησμόνησε στὸ
τέλος νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν ἀπεκράϊτητα κωμωδία.

ΘΕΛΑΜΕ

νὰ ξέρομε ποῖος δάσκαλος γράφει τὰ περίφημα γράμ-
ματα ποὺ δημοσιεύονται αὐτὲς τὲς μέρες στὶς ἐφημε-
ρίδες ὑπογραμμμένα ἀπὸ τὸν κ. Ὑπουργὸ τῶν Οἰκονο-
μικῶν καὶ σταλμένα εἰς μερικοὺς ἀγαθοὺς πατριῶτες
ποὺ δίνουν τὸν ὄβολό τους στὸ ταμεῖο τῆς Ἐθνικῆς
Ἄμυνας.

Θέλαμε νὰ τὸν ξέραμε τὸν περίφημο αὐτὸν δά-
σκαλο—τὰ γράμματα βέβαια ποὺ νὰ δειάσῃ νὰ τὰ γρά-
ψῃ ὁ ἴδιος ὁ κ. Σιμόπουλος—γιὰ νὰ τὸν στεφανώ-
σουμε μὲ μιὰ πελώρια κολοκύθα, γιατί τὸ παράκανε
ὁ ἀθεόφοβος. Τὶς προκλήεις γράφοντας σ' ἕναν φωμῶ,
τοῦ θυμίζε τὸν στίχο τοῦ Θεόκριτου : Θρασεῖν χρῆ,
φιλε Βάττε κτλ. Πραχτὶς δὲ εὐχαριστῶντας ἕνα δά-
σκαλο ἀπὸ τὸν Ἀλικιανὸ ποῦστειλε 16 φραγ. φρ. γιὰ
τὸ ταμεῖο, τὸν παρκαλοῦσε νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς
«συνεισενεγκόντες καὶ μὲ τῶν ἄλλων δασκλικῶν
μικροκλήσια του.

Ποῦ νὰ ραδεῖαζῇ κανένας ὅλες τίς δασκαλικὲς ἀνοι-
σιές ποὺ στολιζοῦν κάθε γράμμα Ὑπουργικὸ ! Μπο-
ρεῖ νὰ πῆθῃ καὶ ὁ ἴδιος, κ' ἐκείνοι ποὺ θὰ τὰ διαβά-
σουνε. Ὁ κ. Σιμόπουλος δὲν παθαίνει τίποτε, γιατί
θῆχῃ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸ γραμματικὸ του καὶ θὰ
τὰ ὑπογράψῃ τὰ γράμματα χωρὶς νὰ τὰ διαβάξῃ.

Κακὸ αὐτό. Ὅχι μονάχα γιατί γίνεται γελοῖος,
μὰ καὶ γιατί ζημιώνει τὸ ταμεῖο ποὺ ποτὲ δὲ θὰ γιο-
μίσῃ μὲ τὰ συνεισενεγκόντες καὶ μὲ τῶν ἄλλων δασκλικῶν
μικροκλήσια του.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

1

Ὁ Γάμος τοῦ Κανᾶ

Εἰς τοῦ Κανᾶ τὸ γάμο καλεσμένο
Εἶχε καὶ ἕνα νηδὺ δυστυχισμένο.
Τὴν κόρη ποὺ παντρεύαν ἀγαποῦσε
Καὶ χρόνια τὴν ἀγάπη τῆς ζητοῦσε.
Ἄχ, τὸ κατακαυμένο παλληκάρι !
Ἄλλαν αὐτὴ ἐδέλεξε νὰ πάρῃ.
Στὸ γάμο ὁ Χριστὸς τὸν συντυχαίνει,
Τὸν βλέπει μαραμένο καὶ ὠχρό,
Σ' ἔξη σταμνιά ἐμπρὸς τόνε πηγαίνει,
Βάζει νὰ τὰ γεμίσουν μὲ νερό.
Κ' εἶπ' ὁ Χριστὸς, ὅλο κρασί νὰ γείνῃ
Ὅσο νερὸ κρατοῦσαν τὰ σταμνιά.
Ἐγεῖνε ! Εἰς τὸν νηδὺ λιγάκι δίνει,
Τῆς κόρης λημονεῖ τὴν ἀπονιά.

2

Ὁ Γολγοθᾶς

Στὸ Γολγοθᾶ σιγὰ σιγὰ ἀνεβαίνω,
Ἐχῶ στὸν ὄμο τὸ βαρὺ σταυρὸ,
Ὅστε ἕνα Κύρηναῖο δὲ συντυχαίνω
Στὸ δρόμο, ἀνακούφιση νὰ βρῶ.
Φθόνος καὶ Μίσος, Ζήλεια κιτρινιάρα,
Συκοφαντία, κάθε μου ἐχθρός,
Στὸ δρόμο ποῦ ἀνεβαίνω μὲ ἀντέρα,
Μὲ σπρώχνουν καὶ πηγαίνω πάντα μπρός.

3

Ἡ Σταύρωσις

Εἰς τὸ σταυρὸ μὲ βάζουνε ἀπάνω,
Μαῦρα καρφιά στὰ χέρια μου βυθίζου,
Τὴ δίψα τῆς καρδιάς μου γιὰ νὰ γιάνω,
Ὅλο χολὴ τὸ στόμα μου ποτίζου.

4

Ἡ ταφὴ

Ἀπ' τὸ σταυρὸ μὲ βάζουνε στὸ μνήμα
Αἱματωμένο, ἀγνώριστο, ὠχρό,
Γιὰ τῆς ἀγάπης τὸ μεγάλο κρίμα,
Ὅστε κ' ἐδῶ ἀνάπαψη θὰ βρῶ.
Γιὰ ὅλο τὸν κόσμο εἶμαι πεθαμένος
Τοῦ τραγουδιοῦ μου ἔσθωσ' ἡ φωνή,
Στῆς λήθης τὸ σκοτάδι βουτημένος,
Ἀνοιῶν τὴν καρδιά μου νὰ πονῇ.

5

Ἡ Ἀνάστασις

Στὸν τάφο μου ἐπάνω πλησιάζου,
Ἐκείνοι ποὺ στὸν πόνο μου πονοῦν,
Παρηγοριάς τραπέζι ἐτοιμάζου,
Μαῦρο κρασί ἀνόθευτο κερνοῦν.
Μέσ' τὰ ποτήρια ὅ,τι περισσεύει,
Τὸ χύνουνε ἀπάνω εἰς τὴ γῆ,
Καὶ μαγεμένο ἐκεῖνο ταξιθεῖ
Μονάχο του νὰ γιάνῃ τὴν πληγὴ.
Ἀπ' τῆς παρηγορίας ἐκείνης τὸ βιδάνι
Ἀνοιῶν, πῶς τὸ στόμα μου ρουφᾷ,
Μέσ' τὴν καρδιά τὸ βάλσαμο πῶς εἶπαι,
Κι' ὁ πόνος τῆς ἀγάπης πῶς ξεσπᾷ...
Ποῖα εἶν' αὐτὴ ποῦ μ' ἔστερε στὸ χῶμα
Ἡ Σκύλλα ! Ἀπ' ἐδῶ νὰ γαρμενιστῇ !
Λίγο κρασάκι ρίξτε μου ἀκόμα,
Νὰ γείνῃ ἡ ἀνάστασις σωστῇ !

ΑΝ. ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Νὰ ποῦ καὶ ὁ τηλεγράφος ἄρχισε στὸν τόπον μας
νὰ δίνει διπλώματα πατριωτισμοῦ.

— Κάποιος ἐκπαιδευτὴρ στὴν Κέρκυρα ἔδωσε παρά-
στασι γιὰ τὸ ταμεῖο τῆς Ἐθν. Ἄμυνας.

— Ἡ εἰδηση τηλεγραφήθηκε εἰς μιὰ Ἀθηναϊκὴ ἐφη-
μερίδα μὲ τὴν προσθήκη τῶς ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐκπαιδευ-
τηρίου κτλ. ἀδιακρίνεται διὰ τὰ ἔθνηκα τοῦ αἰσθημάτων.

— Ἦταν βλέπετε ἀνάγκη νὰ γείνῃ καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν
φανταστοῦν οἱ ἀναγνώστες τῆς ἐφημερίδας πῶς ὁ διευθυ-
ντὴς τοῦ σχολεῖοῦ ποῦδωσε παράστασι εἶναι Βουλγαρο-
φίλος.

— Τὰδε λέει Στάης, κατὰ Φωτίαν τὸν Βουλευτὴν :

— Εὐθὺς ὡς κηρυχθῆ ἡ λήξις κτλ. θὰ προσέλθω ἐνώ-
πιον τῆς δικαιοσύνης τῆς πατρίδος μου κλπ. καθ' ὅσον κ'
ἐν τῇ οἰκίᾳ μου ἦδη ὦν ἐγκεκλεισμένος καὶ μὴ θέλων
νὰ ἐξέλθω πρὸ τῆς ἐτυμηγορίας τῆς δικαιοσύνης, εἶ ν α ι
ὡς ν α ε ἰ μ α ι ἐ ν τ ῆ φ υ λ α κ ῆ.

— Ἡ ἐφημερίδα ποὺ δημοσιεύει αὐτὰ ἠτόστειλ, ἐξέ-
χεσε νὰ προσθέσῃ ἀπὸ κάτω ὡς μόνη ἀπάντησι τὸ ἐπί-
θετο Τσαρλατανεῖ..

— Ὁ κ. Καζάκης, λένε, ἴδρυσε φιλελληνικὸ κοιμητῆρο
στὴ Λόντρα καὶ θὰ ἰδρῶσῃ τέτοιο καὶ στὸ Παρίσι.

— Καλὰ εἶλ' αὐτὰ, μὰ νὰ μὴν ἐσχάσῃ ὁ Λογοπρόεδρος
νὰ ἰδρῶσῃ ἕνα φιλελληνικὸ κοιμητῆρο καὶ στὴν Ἀθήνα, με-
θαύριο ποῦ θὰ γυρίσῃ ἰδῶ, γιατί στὴν Ἀθήνα μέσα βρι-
σκονται οἱ φοβερώτεροι Βούλγαροι.

— Σπουδαιότατα τᾶθρα ποὺ δημοσιεύει ὁ κ. Κουρού-
πης τώρα καὶ μερικὲς ἡμέρες στὴν «Ἐσπερινή» γιὰ τοὺς
ἠθοποιούς μας.

— Ἀποροῦμε μονάχα ποῦ ὁ Κουρούπης εἰς κάθε δέκα
ἀράδες μᾶς φωνάζει πῶς στὴν κριτικὴ του αὐτὴ εἶναι εὐ-
συνείδητος.

— Μήπως ὁ κόσμος τὸν φαντάστηκε ποτὲ γι' ἀσυνεί-
δητο ρεπόρτερ καὶ δταν ἀκόμα τὸν βραβεῖε ὁ Μιστριώτης;

— Ἡ «Ἐσπερινή»—ἡ σεμνοτάτη δὲ καὶ ἀληθεστάτη
«Ἐσπερινή»—ἐδήλωσε πῶς δέχεται καὶ κρίτει τῶν ἠθο-
ποιῶν γιὰ τὸν Κουρούπη.

— Ἡ δῆλωσις αὐτὴ ἦταν περιττὴ, ἀφοῦ οἱ ἠθοποιοὶ
τόσα χρόνια τώρα τὸν κρίνουν καὶ γελοῦνε μαζὶ του.

— Ὁ Βενιεράκης ἐξακολουθεῖ νὰ περιγράφῃ στοὺς
«Καιροὺς» τὸν Ρωσογαπωνέζικο πόλεμο, τοῦ μέλλοντος.

— Ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ὅσα δὲν εἶδε μὲ τὰ
μάτια του, τᾶκουσε, καὶ ὅσα δὲν ἄκουσε μὲ ταῦτιά του,

τᾶκουσε μὲ ταῦτιά τῶν «Καιρῶν», κ' ἔτσι οἱ περιγραφές
του περνᾶνε στὴν εὐλιχρῖνεια ἀκόμα καὶ τὴν Χαλιμᾶ.

— Ὁ μικρὸς μας διαγωνισμὸς θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ
τὸν Ἰούλιο μὲ τοὺς ἴδιους ὅρους.

— Τὸ βραβεῖο τοῦ Μᾶη τὸ πῆρε ὁ δασολόγος μηχα-
νικὸς κ. Ν. Γεννηματᾶς ποὺ μᾶς ἔστειλε τὸ νέο δεκάλογο
τοῦ Ρωμιοῦ μὲ τὸ ψευτόνομα «Παράξενος».

— Τοῦ Ἰουνίου τάποτελέσματα γὰ τὰ δημοσιεύουμε
στᾶλλο φύλλο.

— Ἡ ἀδελφικώτατος ὁ ἀγῶνας ποὺ γίνεται γιὰ τὸ και-
νοῦριο καπέλλο τῶν ἀξιωματικῶν, ἀφοῦ καὶ κύρια ἄρθρα
γραφτήκανε γι' αὐτό.

— Οἱ «Καιροὶ» μάλιστα εἶδαν καὶ τὸν φοβερὸ ρωσ-
σι κὸ δ ἄ γ τ υ λ ο στὸ καπέλλο, ποὺ μ' αὐτό, λένε, ὁ
στρατὸς μας ἐκρωσαίζεται.

— Φανταστῆτε ! Γιὰ τὰ καπέλλα τόσα ἄρθρα καὶ γιὰ
τὰ κεφάλια οὔτε δυὸ γραμμὲς !

— Ἄν ζοῦσαν σήμερις οἱ Ἀδελφίτες, οὔτε νὰ μᾶς
ξέρουσαν δὲν ἔβγαλαν !

— Ὁ καινούριος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐρωτήθηκε
ἂν ἐξακολουθήσῃ καὶ αὐτὸς τὰς εὐκαλεῖς παραδόσεις τῶν προ-
κατόχων του στὸ ζήτημα τῶν δασκαλικῶν μεταβολῶν.

— Κι' ὁ κ. Λοματάρδος ἀπάντητε, σὰν Ρωμιοὺς Ὑπουρ-
γός :

— Δυστυχῶς τίς ἐπιβάλλει ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπηρεσίας,
ὅ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον, τὸ κόμμα τίς χρειάζεται !

Ο ἸΔΙΟΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

Κάτι μοῦ λέγει πῶς ἀπόψε
Λειποθυμᾶει τὸ καλοκαίρι.
Ὡ, τὸ βαρὺ θλιμμένο μῦρο
Σκόρπισε στ' ἀνάλαφρο τᾶγέρι.

Γιὰ τὰ λουλούδια ποὺ παθαίνουν,
Χλωμὰ καὶ ταπεινὰ σκυμμένα,
Δάκρυο ἢ ψυχὴ μου δὲν θὰ χύσῃ
Κανένα.

Τὴν ἡμέρα τοῦ χαμοῦ τους
Δὲν θ' ἀσκημήτω μὲ τὸ κλῆμα,
Εἶνε μιὰ λάμψη ἢ εὐμορφία τους
Κ' ἕνα θᾶμα.

Κάτι μοῦ λέγει πῶς ἀπόψε
Λειποθυμᾶει τὸ καλοκαίρι
Ὡ, τὸ βαρὺ θλιμμένο μῦρο
Σκόρπισε στ' ἀνάλαφρον ἄγέρι.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Γ. Μ. Manch. Τὸ λάβαμε. Εὐχαριστοῦμε. Θὰ
γείνῃ καθὼς μᾶς γράφετε.—κ. Ροντ. Πόλη. Θὰ τὸ δια-
βάσουμε καὶ θὰ σᾶς ποῦμε. Δὲ μᾶς στέλνεται καὶ τὴν
«Ἀνάστασις» ;—κ. Ἐξόριστο. Πολιτικὰ δὲν δημοσιεύ-
ουμε. Ἄν θέλετε κανένα φιλολογικὸ ἢ κοινωνικὸ, σύν-
τομο ὅμως πάντα, μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστησι—Φίλε
Μικροπαράξενε, γιὰ νὰ ποδείξουμε πῶς καὶ τὰ ἔργα σου
εἶναι καλά, δημοσιεύουμε δᾶ τὸ τελευταῖο ποὺ μᾶς ἔστει-
λες : «Κάτ' ἀπ' τὸ δημοτικὸ θέατρο ἄκουσα χετὲς τᾶπό-
γιομα τούτη τῇ γνώμη, ἀπάνω στὴ κουβέντα ποῦχανε
δυὸ Ἀθηναῖοι μ' ἕναν χωριάτη ἀπ' τὰ Μεσόγεια. Ἐλεγε
ὁ ἕνας Ἀθηναῖος ποὺ φαινότανε γραμματισμένος λιγάκι :

— Τὰ γράμματα δὲν κάνουν τὸ μυαλό. Τὰ μυαλὰ εἶ-
ναι φυσικά. Τὰ γράμματα τὸ κλουδιάνουν καμμιά φορὰ.

Ἡ γνώμη αὐτὴ μὲνα μοῦ φαίνεται πέρα γιὰ πέρα σω-
στή. Γνωρίζω μάλιστα... δεινὰ μυαλῶν ποὺ κλουδιά-
νανε λίγο πολὺ ἀπ' τὰ γράμματα. Σεῖς τί λέτε ;» Τί θέ-
λεις νὰ ποῦμε καὶ μεῖς παρὰ πῶς ἔχεις δίκιο τοῦ λόγου
σου ;